

LA GUERRA DELS PEIXOS

El fons del mar és ple de peixos. Fixa't si n'hi ha, que diuen que, al mar, hi viuen més peixos que homes a la terra. És clar, com que si no t'hi capbusses, no els veus.

De peixos, n'hi ha de totes les mides i colors. De grossos i de petits, de macos i de lletjos. N'hi ha tants, que calen moltes lletres per posar-los nom a tots.

Però... Tinc una idea! Ens posem les ulleres i els peus d'ànec i ens tirem a l'aigua a veure peixos?

Capbussem-nos una estona i així els veurem de prop?

Sí? Doncs som-hi, tothom a l'aigua!

Mmm! Que bé que s'hi està, a l'aigua!

Mireu, un peix martell. És un cosí germà dels taurons i en diuen així perquè el pobre ha nascut amb el cap com un martell. Quan el vegeu, aneu amb compte, perquè sempre està de mal humor i de seguida et clava queixalada.

I això és una anguila. Sembla una serp, però no ho és. L'anguila viu amagada entre les roques, però abans de menjar li agrada sortir a fer un volt per estirar la cua.

I mira, allà, un pop! Els peixos se'n riuen i per fer-lo empipar li diuen que té el cap molt gros. I és veritat. Els pops també tenen molts braços, els tentacles, plens de ventoses que no et deixen escapar.

Guaita, un cranc! Quines pinces que té, oi? Si t'agafa un dit, te'l deixa com un tomàquet. El cranc és un animal molt estrany, té el cap dur com una pedra i sempre camina cap enrere. No sé com s'ho fa per no ensopegar.

I això negre, que té pinta de bombó, és un eriçó de mar. L'eriçó també acostuma a viure a les roques. En tria una, s'hi enganxa i ja no se'n mou. I amb totes aquestes punxes que té, sembla un coixinet d'agulles.

Ah! Mireu, per allà hi passa un banc de sardines. Adéu, adéu! Semblen turistes d'aquells que sempre viatgen en grup. Neden les unes al costat de les altres i no se separen mai perquè els fa molta por quedar-se soles. Deuen pensar allò de com més serem més riurem!

Què? Oi que tenia raó quan deia que això de capbussar-se entre els peixos és fantàstic?

Ui, ara se'ls veu molt tranquils, tots juntets i cadascú a la seva. Sort, perquè un amic submarinista em va explicar que, una vegada es va trobar enmig de: La guerra dels peixos.

Resulta que aquell dia, els peixos més grossos i ferotges volien tenir més espai al fons del mar. I van pensar que la millor manera per aconseguir-ho, era menjar-se els més petits. Abusananos!

En van parlar una bona estona i finalment van decidir que el peix martell es menjaria els crancs, que el pop es menjaria els eriçons i que l'anguila es menjaria les sardines. I, apa, tothom content!

Dit i fet. El peix martell es va acostar sigil·losament cap a on el cranc feia la migdiada. Però, quan estava a punt de menjar-se'l, el cranc va reaccionar ràpidament i li va clavar una pessigada al llavi que el peix martell va veure la padrina!

Caminant xino-xano amb totes les potes, el pop va anar cap a les roques disposat a menjar-se un eriçó. Però quan el pop el va voler agafar, l'eriçó li va fúmer una punxada a la pota, que el pop es va pensar que l'havia ficada dins d'un sac ple d'agulles.

L'anguila també ho va provar. I quan va veure un banc de sardines, va crear un camp magnètic per atrapar-les i s'hi va llençar. Però les sardines anaven més de pressa que ella, i, en un tres i no res, la van encerclar.

Al peix martell, al pop i a l'anguila, els van passar les ganes de tornar-ho a provar.

Des d'aleshores, cadascú va a la seva. Els peixos més grossos i ferotges deixen tranquils els més petits. I tots plegats comparteixen les profunditats del mar en pau i harmonia.

Perquè sota el mar, hi ha lloc de sobres per a tots els peixos del món.

Mira, un cavallet marí! I aquesta història s'acaba aquí.

Guió: J.M. Hernández Ripoll